

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 21371/2024
11.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, ВВ и ГГ, свих из ..., чији је заједнички пуномоћник Ђура Благојевић, адвокат из ..., против тужених Компаније „Дунав осигурање“ АДО, Београд, Филијала Ниш и ДД из села ..., Општина ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4116/2023 од 02.11.2023. године, у седници одржаној 11.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против става првог изреке пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4116/2023 од 02.11.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужилаца изјављена против става првог изреке пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4116/2023 од 02.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу П 253/22 од 30.05.2023. године, ставовима првим и другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим су тужиоци АА и ББ тражили да се тужени обавезу да им на име накнаде нематеријалне штете солидарно исплате и то: за претрпљени страх због смрти блиског лица – ћерке, тужиоцу износ од 1.200.000,00 динара, а тужиљи износ од 1.300.000,00 динара и за душевне болове због умањења опште животне активности тужиоцу износ од 900.000,00 динара, а тужиљи износ од 1.000.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 30.05.2023. године, као дана пресуђења, до исплате. Ставовима трећим и четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужилаца ВВ и ГГ којим су тражиле да се тужени обавезу да им на име накнаде нематеријалне штете солидарно исплате и то: за претрпљени страх због смрти блиског лица – сестре, износ од по 800.000,00 динара и за душевне болове због умањења опште животне активности износ од по 400.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 30.05.2023. године, као дана пресуђења, до исплате. Ставом петим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца АА и тужени су обавезани да му на име накнаде материјалне штете за трошкове сахране пок. ЂЂ солидарно исплате 464.542,00 динара са законском затезном каматом од 30.05.2023. године, као дана пресуђења, до исплате, док је одбијен тужбени захтев у

делу за исплату законске затезне камате на досуђени износ од 17.01.2022. године до 30.05.2023. године, као и у делу којим је тужилац тражио да се тужени обавезу да му, преко досуђеног износа на име накнаде материјалне штете, исплате још 246.580,00 динара са законском затезном каматом од 17.01.2022. године. Ставом шестим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиље ББ и тужени су обавезани да јој на име накнаде материјалне штете за трошкове црнине после смрти ћерке пок. ЂЂ солидарно исплате 9.776,00 динара са законском затезном каматом од 30.05.2023. године, као дана пресуђења, до исплате, док је одбијен тужбени захтев у делу за исплату законске затезне камате на досуђени износ од 17.01.2022. године до 30.05.2023. године. Ставовима седмим и осмим изреке, одбијени су тужбени захтеви тужиља ВВ и ГГ којим су тражиле да се тужени обавезу да им на име накнаде материјалне штете за трошкове црнине после смрти сестре пок. ЂЂ солидарно исплате и то: тужиљи ВВ 13.820,00 динара, а тужиљи ГГ 14.120,00 динара, све са законском затезном каматом од 17.01.2022. године до исплате. Ставом деветим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 4116/2023 од 02.11.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужилаца и потврђена је првостепена пресуда у ставовима трећем, четвртном, петом, шестом, седмом и осмом изреке. Ставом другим изреке, укинута је првостепена пресуда у ставовима првом, другом и деветом изреке и у том делу предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што су предложили да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Правноснажном пресудом одлучено је о накнади нематеријалне и материјалне штете. По оцени Врховног суда, имајући у виду природу спора, садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и дате разлоге о основаности тужбеног захтева, у овом случају нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон). Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, за уједначавањем судске праксе, нити је потребно ново тумачење права у погледу примене члана 154. став 1, 192. и 201. ставови 1. и 2. Закона о облигационим односима, већ се решава зависно од конкретне чињеничне и правне ситуације. У конкретном случају, Врховни суд је нашао да су нижестепени судови према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донели одлуку у складу са правним схватањем који је изражен кроз одлуке Врховног суда. Посебном ревизијом не може се побијати правноснажна пресуда због погрешне оцене изведених доказа (чиме се заправо оспорава утврђено чињенично стање). Поред тога, тужиоци нису уз ревизију доставили пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој правној ствари. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази

динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 03.12.2020. године, а поднеском од 11.03.2023. године тужба је преиначена повећањем тужбеног захтева. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде цени се у односу на сваког тужиоца појединачно. С обзиром да они нису јединствени и нужни супарничари, у смислу члана 210. ЗПП, побијана вредност спора по ревизији у односу на тужиоца АА је 246.580,00 динара, у односу на тужиљу ВВ је 1.213.820,00 динара и у односу на тужиљу ГГ је 1.214.120,00 динара. Ови појединачни износи, према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представљају динарску против-вредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да ревизија није дозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић